

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **T. D. H.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2024, č. j. MV-62108-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2024, č. j. MV-62108-4/SO-2024. Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o odvolání žalobce podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 3. 2024, č. j. OAM-15939-23/ZM-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť pobyt cizince na území není v zájmu České republiky (dále jen „ČR“).

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to pro zásadní rozpor se závazným právním názorem žalované vysloveným v předcházejícím rozhodnutí ze dne 2. 11. 2023, sp. zn. MV-147779-4/SO-2023. Žalovaná uvedla na straně 3 závazný právní názor, správní orgán I. stupně se však v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal se všemi provedenými důkazy. V průběhu řízení o žádosti provedl s účastníkem řízení výsledk a rovněž se dotazoval vysoké školy na průběh jeho studia. Tyto úkony správní orgán I. stupně v odůvodnění prvního rozhodnutí vůbec nezmiňoval a nevyhodnotil jejich relevanci ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti. S ohledem na obsah výpovědi účastníka řízení byl v souladu s judikaturou rovněž povinen posoudit přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. V novém řízení pak správní orgán I. stupně žádost žalobce zamítl podle stejného ustanovení, přičemž v odůvodnění se omezil pouze na citaci z výsledku účastníka a rozvedl průběh studia a následně bez jakéhokoli zdůvodnění či poměření s jinými důkazy uzavřel, že dospěl opětovně k identickému závěru, aniž by však tento závěr jakkoliv podpořil jakýmkoli důkazem ze spisového materiálu. Žalobce tomuto postupu namítá zjevnou účelovost, kdy v podstatě je v situaci, kdy mu správní orgány jeho žádost neschválí za jakékoli důkazní situace, navíc neví, proč jak tedy jeho výsledek a ověření studia – které vyšlo v jeho prospěch – ovlivnilo rozhodování a hodnocení důkazů správním orgánem I. stupně.
3. Žalobce též rozporoval závěr správního orgánu I. stupně, dle něhož lze velmi důvodně pochybovat o tom, že účelem a cílem pobytu žalobce bylo studium – nic takového v tomto řízení najevo nevyšlo, navíc je takový závěr v rozporu s § 53 odst. 3 správního řádu. Pokud správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k pracovní smlouvě uzavřel, že žalobce má na území ČR vykonávat nekvalifikovanou práci za mzdu, která se jen nepatrně pohybuje nad hranicí základní sazby měsíční minimální mzdy, pak zdůraznil, že takovou pracovní smlouvou splnil podmínku pro vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Posuzování výše mzdy je přitom nezákonnou libovůlí.
4. Žalobce dále namítal nesprávný výklad pojmu „pobyt není v zájmu ČR“, mj. v souvislosti s důvodovou zprávou k zákonu o pobytu cizinců, přičemž z provedeného dokazování nevyplývá nic, z čeho by bylo možné dovodit naplnění skutkové podstaty § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a minimálně z tohoto důvodu je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Žalobce v tomto kontextu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, ve kterém se tento vyjádřil k povaze usnesení vlády České republiky ze dne 18. 7. 2018 č. 474, jehož obsahem je uložení odpovědným osobám omezit podání žádosti o pobytová oprávnění na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, na zde vyjmenované druhy pobytových oprávnění. Nejvyšší správní soud uvedl, že k povaze usnesení vlády se vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 30. 4. 1998, sp. zn. I. ÚS 482/97, ve kterém konstatoval, že jde o interní rozhodnutí,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

kteřé nemá povahu obecné právní normy, a v důsledku toho ani právní závaznost vůči třetím osobám, neboť se jedná o stanovisko ukládající úkoly pouze členům vlády. Dle žalobce proto není možné s odkazem na usnesení vydané Vládou ČR - nařízení ze dne 26. 8. 2019, č. 220/2019 Sb., dle kterého byl v příloze č. 2 stanoven počet žádostí o zaměstnaneckou kartu mimo režim vysoce kvalifikovaný zaměstnanec počínaje 1. 9. 2019 pro uvedený zastupitelský úřad na počet „0“, dovozovat, že pobyt účastníka na území není v zájmu ČR, a aplikovat výhradně na tomto základě § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán aplikoval skutkovou podstatu v rozporu se smyslem i úmyslem zákonodárce, s ohledem na opakované použití pojmu „omezení migrace“ ze strany správního orgánu, nikoliv pojmu „zřetelný zájem na bezpečnosti státu“, který by jedině mohl aplikaci výše uvedených ustanovení na žádost žalobce ospravedlnit. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplývá, že žalobce není a nemůže být ohrožením bezpečnosti či veřejného pořádku.

5. Skutková podstata dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců by měla být v souladu s jejím smyslem a účelem aplikována primárně za situace, kdy se žadatel již nenachází v rámci povolení k pobytu na území ČR, neboť pokud bychom obecně přijali argumentaci správního orgánu, museli bychom nutně uzavřít, že pobyt žalobce je v zájmu ČR výlučně za situace, kdy tento pobývá na území v rámci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, nikoliv na základě zaměstnanecké karty, kdy však oproti povolení k pobytu za účelem studia přispívá jak on, tak zaměstnavatel do sociálního a zdravotního systému, mezi těmito druhy pobytu by to tak vytvořilo nepřipustné rozdíly. Nelze přehlédnout i to, že žalobce vzhledem k tomu, že již pobývá na území v rámci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, má z tohoto titulu volný přístup na trh práce dle § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti, tedy velmi pravděpodobně si v rámci studia pravděpodobně brigádně také přivydělával. Je tak nelogické a nepřipustné, aby správní orgán ve výsledku žadatele sankcionoval za to, že vykonává práva a oprávněné zájmy, navíc velmi pravděpodobně mohl a byl činný na trhu práce již před podáním žádosti. Za takové situace žalobce nemůže než vznést důvodné pochybnosti o logické a právní konstrukci aplikace § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na řízení o jeho žádosti. Pokud bychom obecně přijali argumentaci správního orgánu, došlo by k nepřipustné diferenciaci mezi jednotlivými druhy povolení k pobytu, přičemž faktický pobyt cizince na území zůstává stále identický. Takový závěr by pak zcela popíral institut změny povolení k pobytu podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tento postup je dle žalobce v rozporu s § 2 odst. 1, 2, 4 i § 7 odst. 1 správního řádu. Postupem správního orgánu dochází k nepřipustné diskriminaci na základě národnostního původu, kdy právnímu zástupci je z právní praxe známo, že v případě identického druhu žádostí o vydání zaměstnanecké karty na území, dochází běžně k vyhovění v případě splnění všech zákonných podmínek, a to zcela bez ohledu na druh práce, výši mzdy a další okolnosti. V tomto případě však správní orgán to, zda žalobce splňuje či nesplňuje zákonné podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty, v zásadě vůbec neposuzoval, meritem žádosti se nezabýval, žádost zamítl z důvodů zcela jiných, ležících mimo předmět správního řízení.
6. Správní orgán nemůže žalobce sankcionovat za výkon jeho práv a oprávněných zájmů ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu a za podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na území ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jak mu § 42 odst. 5 téhož zákona explicitně umožňuje. Žádost žalobce o zaměstnaneckou kartu, jako nový účel pobytu na území, byla přitom podána v souladu s podmínkami uvedenými v § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců, tedy v době, kdy pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

za jiným účelem – za účelem studia. Žalovaná žádost akceptovala a nikdy nenamítala, že by žalobce k jejímu podání nebyl oprávněn. Žalobce svým podáním žádosti vymezil předmět řízení, jímž se měla žalovaná primárně zabývat, tedy tím, zda splňuje podmínky pro vydání zaměstnanecké karty a zda doložil listinné náležitosti ve smyslu § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

7. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázala na důvodovou zprávu k novele zákona o pobytu cizinců, kterou byly zavedeny migrační kvóty k podání žádosti prostřednictvím zastupitelských úřadů ČR: *„V nastavení kvót jsou v některých případech zohledněna i bezpečnostní rizika spojená s imigrací z daného regionu ...Podávání žádostí mimo Programy je zcela znemožněno pouze ve státech, u nichž existuje zvýšené riziko (Irák, Sýrie, Afghánistán, Pákistán, Vietnam).“* Dle žalobce je toto odůvodnění nepřezkoumatelné a v rozporu s úmyslem zákonodárce, kdy žalovaná přehlédla, nebo účelově desinterpretovala úmysl zákonodárce, kdy nezmínila pro danou problematiku klíčovou pasáž z této důvodové zprávy na str. 48, kde je explicitně uvedeno: *„Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými účely), a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“* Žalobce má za to, že žádné neplnění původního účelu pobytu studia nebylo zjištěno, argumentoval zásadou legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu.
8. Žalobce podal prostřednictvím Velvyslanectví ČR v Hanoji žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, které bylo vyhověno. Existuje tedy již pravomocné rozhodnutí o tom, že žalobce všechny podmínky studia v ČR splnil, přičemž listiny a provedený pohovor byl hodnocen ve vzájemné souvislosti a způsobem podle § 50 odst. 4 správního řádu. Pokud již existuje pravomocný závěr správního orgánu o tom, že žalobce splnil podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem studia, je v hrubém rozporu s § 53 odst. 3 správního řádu dojít v rámci jiného druhu žádosti (žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty) k závěru, že se tento dopustil obcházení zákona v případě prvotní žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia. Žalobce upozornil, že se nejednalo o řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť meritem žádosti žalobce bylo vydání zaměstnanecké karty.
9. Žalobce též doložil případy z aktuální správní praxe, které ilustrují, že v případech, ve kterých by eventuelně mohly být kvóty uplatňovány, tyto uplatňovány nejsou, a to v případech žádostí o vydání zaměstnanecké karty občanů Vietnamské socialistické republiky podaných jak na zastupitelských úřadech ČR v zemích schengenského prostoru, tak i ve třetích zemích, kdy tyto žádosti bývají schvalovány. Oproti tomu stojí případ žalobce, byť se jednalo o žádost podanou na území. Tam, kde by teoreticky bylo možné uvažovat o konformní aplikaci migračních kvót, tyto aplikovány nejsou, naopak jsou aplikovány na případ žalobce, a to bez ohledu na zjevný rozpor s úmyslem zákonodárce. Žalobce odkázal na čtyři případy žádostí podaných na zastupitelském úřadu ČR v Drážďanech a tři případy žádostí podaných na zastupitelském úřadu ČR v Tokiu, kdy bylo vyhověno žádostem státních příslušníků Vietnamské socialistické republiky o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikované pracovní pozice. Zároveň byly tyto žádosti podány časově ve shodném období se žalobcem. Dle žalobce je tedy přístup žalované k jeho osobě nejen v rozporu s úmyslem zákonodárce, ale i v hrubém rozporu s vlastní aplikační praxí.

10. Zástupce žalobce dále uvedl, že z vlastní praxe je mu známo, že obdobným žádostem bylo zhruba do konce dubna roku 2023 vyhověováno, až poté správní orgány začaly aplikovat § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
11. Žalobce namítal, že neví, co žalovaná myslí pojmem „nenaplnění deklarovaného účelu pobytu“. Zákon o pobytu cizinců takový pojem nezná, ani nedefinuje. Žalobce účel studia plnil a plní ho i nadále, závěr žalované je v rozporu se skutečností.
12. Napadené rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné v otázce dopadu negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán se při zkoumání otázky přiměřenosti omezil na zcela obecná konstatování, neaplikoval § 174a zákona o pobytu cizinců a nijak neověřoval skutečné a reálné zázemí žalobce pro zjištění celkové přiměřenosti rozhodnutí. Žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání.

III. Vyjádření žalované

13. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
14. Žalovaná zdůraznila, že v případě účelu studium je přesnějším výrazem „*naplňovat účel pobytu*“ ve smyslu nejen účel plnit, čili být studentem (zapsaným ke studiu), ale nepřetržitě (soustavně) studovat s předem stanoveným cílem a snahou úspěšně školu či jinou vzdělávací instituci absolvovat, čímž dojde k „*naplnění účelu*“. V případě, že cizinec neplnil či nenaplněval účel, tedy nestudoval tak, aby studijní aktivity, pro které mu byl povolen pobyt, úspěšně dokončil, správní orgány podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nové povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem (zaměstnaneckou kartu) nevydají. V daném případě vyšlo najevo, že žalobce byl studentem v magisterském studijním programu „*Economics and Management*“ na České zemědělské univerzitě v Praze (dále jen „ČZU“) a jeho studium bylo aktivní od 29. 9. 2022 do 24. 9. 2023, tudíž požadovaný účel dlouhodobého pobytu za účelem studia plnil ve smyslu § 64 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nicméně žalobce nepožádal o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu za účelem studia ve smyslu § 42d zákona o pobytu cizinců a v zamýšleném studiu nepokračuje, tudíž původní účel svého pobytu (studium magisterského studijního programu „*Economics and Management*“ na ČZU) nenaplnil. Žalobce podal u správního orgánu I. stupně žádost o vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, konkrétně studium jazykové školy L. S. s.r.o. Vzhledem ke studiu účastníka řízení v magisterském studijním programu lze poukázat na § 46 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, z něhož vyplývá, že magisterský studijní program je zaměřen na získání teoretických i praktických poznatků založených na soudobém stavu vědeckého poznání, výzkumu a vývoje, na zvládnutí jejich aplikace a na rozvinutí schopností k tvůrčí činnosti. Studium se řádně ukončuje státní závěrečnou zkouškou, jejíž součástí je obhajoba diplomové práce, po jejíchž úspěšném zakončení je absolventovi udělen akademický titul. Studium či jiná vzdělávací aktivita však sama o sobě není samoučelnou aktivitou cizince na území, ale má směřovat ke svému naplnění, tj. formálně ke složení závěrečné zkoušky či absolutoria a získání příslušného titulu a materiálně k získání příslušné odbornosti a kvalifikace, která má studentovi umožnit výkon

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

povolání. Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, zabýval nenaplňováním účelu pobytu za účelem studia, když mj. uvedl: „*Studium zdánlivé či fakticky „vedlejší“ se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání aj.).*”

15. Nedůvodný žalovaná shledává poukaz žalobce na žádosti podávané občany Vietnamské socialistické republiky na zastupitelských úřadech v jiných zemích. V takovém případě se totiž jedná o specifickou skupinu cizinců vymezenou v § 169g odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kterým byl některým z těchto států vydán cestovní doklad, nebo v něm mají povolen dlouhodobý či trvalý pobyt a oprávněně v něm pobývají nepřetržitě po dobu nejméně 2 let. Žalobce však do této specifické skupiny cizinců nepatří.
16. Žalobcem uváděný rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 4. 2024, č. j. 63 A 2/2024-39, je předmětem kasační stížnosti vedené u Nejvyššího správního soudu. Žalovaná odkázala na rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 12. 2023, č. j. 17 A 28/2023-42, ze dne 13. 5. 2024, č. j. 33 A 8/2024-50, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 4. 3. 2024, č. j. 60 A 12/2023-40, a rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2024, č. j. 19 A 2/2024-35, a ze dne 5. 6. 2024, č. j. 19 A 6/2024-40, kterými byl v obdobných případech postup správních orgánů aprobován.
17. Diferenciace mezi jednotlivými druhy povolení k pobytu vyplývá jak ze zákona, tak především z účelu pobytu na území. Pokud byly nařízením vlády č. 220/2019 Sb. v souladu se zmocněním stanoveny maximální počty žádostí o pobytová oprávnění za účelem podnikání, zaměstnání a investování, pak byl tento postup zvolen v souladu se zákonem. V případě rozhodování o žádosti jsou zvažovány všechny okolnosti. Odůvodněné změny účelu pobytu jsou běžně povolovány. Žalobce náhlou změnu účelu pobytu ničím specifickým neodůvodnil. Pobyt za účelem studia je povolován na určité časové období, a pokud cizinec ve studiu nadále nepokračuje, předpokládá se jeho návrat do země původu.
18. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34, soud v bodě 14 připomněl závěry ustálené judikatury, dle kterých v případě řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu dle § 42g zákona o pobytu cizinců nejde o rozhodování o právním nároku cizince, a dále se v bodě 17 vyjádřil k namítané nezákonné diskriminaci občanů Vietnamu, kdy zdůraznil, že odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné a vyplývá ze smluvních a jiných vztahů domovských států cizinců s ČR, resp. Evropskou unií. Nejvyšší správní soud se k této otázce vyjádřil jak z hlediska Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU, tak z hlediska Listiny základních práv a svobod.
19. Žalovaná nesouhlasila s tvrzením o nedostatečně provedeném posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu, aby mohly správní orgány provést reálnou úvahu o přiměřenosti dopadů rozhodnutí, je nutná aktivita samotného žalobce, který by měl uvést všechny významné aspekty svého pobytu v ČR a z toho plynoucí pevnost a trvalost vazeb, které si zde vytvořil. Správní orgán I. stupně se s těmito aspekty řádně vypořádal. Navrhla žalobu zamítnout.

IV. Replika žalobce

20. Dle názoru žalobce žalovaná v rámci svého vyjádření opomíjí jeho klíčovou argumentaci, kdy s odkazem na nastavení migračních kvót odkázal na důvodovou zprávu k novele zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

o pobytu cizinců, podle které je zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území ČR. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území ČR pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat. Žalobce se mohl spolehnout na tento jasný zřetelný a srozumitelný úmysl zákonodárce a v rámci tohoto realizoval svá práva a oprávněné zájmy. Podle žalobce dále není rozhodné, zda dojde k naplnění účelu pobytu, žalobce byl povinen plnit předchozí účel pobytu minimálně v době podání žádosti o nové povolení, nicméně nemůže být otrokem účelu pobytu.

21. Žalobce má za to, že je zcela právně neudržitelný ten závěr žalovaného o aplikaci ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, kdy cizinec může v ČR jen studovat a vzhledem ke studiu akreditovaného studijního programu využívat volného přístupu na trh práce podle ust. § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti, avšak v okamžiku, kdy na identickou pracovní pozici, na které si v rámci studia přivydělává, podá žádost o změnu účelu pobytu podle ust. § 45 odst. 1 citovaného zákona na zaměstnaneckou kartu, stane se jeho pobyt na území ČR nikoliv v zájmu ČR. Takový závěr je zcela nelogický, fakticky i fyzicky se pak cizinec na území dále nachází, jeho pobyt na území tak nemůže být nikoliv v zájmu ČR jen z toho důvodu, že podá žádost podle ust. § 45 odst. 1 citovaného zákona.

V. Obsah správního spisu

22. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
23. Žalobci bylo na území ČR vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, s platností od 13. 10. 2022 do 15. 9. 2023. Na území ČR přicestoval dne 19. 9. 2022. Dne 2. 3. 2023 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců k zaměstnavateli T., s.r.o. na pracovní pozici prodavač potravinářského zboží. Z vyjádření ČZU plyne, že účastník v magisterském studijním programu „*Economics and Management*“ studoval od 29. 9. 2022 do 24. 9. 2023. Jen mírně odlišná data plynou z výpisu z evidence cizinců (studium ČZU od 16. 9. 2022 do 15. 9. 2023). Správní orgán účastníka vyslechl dne 12. 6. 2023, dotazoval se na průběh studia, plány do budoucna, požadované zaměstnání, rodinné poměry a vazby k ČR.
24. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 7. 8. 2023, č. j. OAM-15939-17/ZM-2023, žádost účastníka o vydání zaměstnanecké karty zamítl podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Proti rozhodnutí podal účastník odvolání, kterému bylo rozhodnutím žalované ze dne 2. 11. 2023, č. j. MV-147779-4/SO-2023, vyhověno, prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena k novému projednání. V dalším řízení byl správní orgán I. stupně povinen řádně vypořádat konkrétní zjištění učiněná v průběhu řízení ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti (sdělení vysoké školy a výslech účastníka řízení) a posoudit přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života.
25. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 12. 3. 2024, č. j. OAM-15939-23/ZM-2023, žádost opět zamítl, popsal skutečnosti vyplývající z výslechu účastníka, přidal další aktuální zjištění, kdy žalobce podal dne 7. 9. 2023 žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu za účelem ostatní/jiné, kterým je studium jazykové školy L. S. s.r.o., dle výpisu z evidence cizinců šlo o období od 9. 8. 2023 do 31. 8. 2024. Správní orgán I. stupně se vypořádal též s posouzením přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života účastníka, účastník neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dovodit

nepriměřenost zásahu, takové skutečnosti nevyplývají ani z obsahu spisu, účastník má na území ČR jen bratrance a sestřenici, v zemi původu žije celá jeho rodina.

26. Žalovaná v napadeném rozhodnutí další odvolání zamítla, shrnula skutková zjištění, na základě kterých uzavřela, že účastník zhruba půl roku od příjezdu na území požádal o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici prodáváči potravinářského zboží, pro které zaměstnavatel vyžaduje jako minimální vzdělání základní + praktickou školu. V tomto případě se jedná o pracovní pozici vyžadující nízkou kvalifikaci, pro kterou by mu zaměstnanecká karta při podání žádosti na zastupitelském úřadu v Hanoji nebyla vydána, respektive by o ni nemohl požádat.
27. Žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně vytýkané vady zhojil, a to tím, že individuálně posoudil žádost účastníka v kontextu skutečností vyplývajících ze spisového materiálu a informačního systému cizinců, vypořádal se s konkrétními zjištěními učiněnými v průběhu řízení ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti (sdělení vysoké školy a výsledků účastníka řízení).
28. Důvodová zpráva vztahující se k novele zákona o pobytu cizinců (zákon č. 176/2019 Sb.), kterou bylo do tohoto zákona zakotveno zákonné zmocnění pro vládu k vydání kvót pro ekonomickou migraci, uvádí: „*V nastavení kvót jsou v některých případech zohledněna i bezpečnostní rizika spojená s imigrací z daného regionu....Podávání žádostí mimo Programy je zcela znemožněno pouze ve státech, u nichž existuje zvýšené bezpečnostní riziko (Irák, Sýrie, Afghánistán, Pákistán, Vietnam).*“ Žalovaná ve shodě se správním orgánem I. stupně uvedla, že Vláda ČR, v souladu se zmocněním zakotveným v § 181b zákona o pobytu cizinců, svým nařízením stanovila maximální počty žádostí o pobytová oprávnění, které lze ročně podat u některých zastupitelských úřadů. Jedná se o nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, ve znění pozdějších předpisů. Omezením objemu podávaných žádostí u zastupitelského úřadu ČR v Hanoji pouze na 200 žádostí o vydání zaměstnanecké karty ve vládním „*Programu klíčový a vědecký personál*“ dala vláda najevo, že má zájem na tom, aby z Vietnamu přicházeli na území ČR za účelem zaměstnání pouze ti cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci (kategorie CZ_ISCO 1-3). Je zde zcela jasně definován zájem ČR na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamské socialistické republiky pouze ve specifických profesích a omezeném počtu. Cílem vládního „*Programu klíčový a vědecký personál*“ je poskytnout podporu významným českým a zahraničním investorům, výzkumným organizacím, technologickým společnostem a společnostem typu start-up, které do ČR potřebují přivést cizince v postavení statutárních orgánů, manažery či specialisty. V zájmu ČR není, aby na její území přicházeli občané Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce a mimo vládní programy. Zájem ČR na pracovní migraci z Vietnamské socialistické republiky je omezen toliko na kvalifikované zaměstnance v programech k tomu určených, tak aby se minimalizovala bezpečnostní rizika plynoucí z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly. Účastník vstoupil na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, tedy za účelem zvýšení úrovně svého vzdělání. Deklarovaný účel svého pobytu nenaplnil, vysokoškolské studium nenaplnil, krátce po příjezdu na území ČR podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici. Lze konstatovat, že jeho pobyt na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR, neboť by tím

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky. Správní orgán I. stupně proto postupoval v souladu se zákonem.

29. Jelikož účastník nenaplnil svůj původně deklarovaný pobyt studia v akreditovaném studijním programu vysoké školy a namísto toho po svém příjezdu požádal o vydání zaměstnanecké karty na nízkokvalifikovanou pracovní pozici, s odkazem na nařízení vlády upravující maximální počet žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, dovodil správní orgán I. stupně, že jeho pobyt není v zájmu ČR. Tímto byl dán důvod pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47, podle kterého v případě řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle ustanovení § 42g zákona o pobytu cizinců, nejde o rozhodování o právním nároku cizince. Zaměstnanecká karta je zvláštním typem pobytového oprávnění relativně komplexně upraveným v ustanovení § 42g zákona o pobytu cizinců. Systematika zákona naznačuje, že jde o zvláštní typ pobytu na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Nenárokovost výsledku tohoto řízení (tj. ne/vydání zaměstnanecké karty) plyne ze systematiky zákona o pobytu cizinců a především z ústavního principu svrchovanosti státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Projevem tohoto principu je i možnost regulovat migraci a rozhodování státu o tom, kteří cizinci mohou vstupovat na jeho území. Lze totiž připomenout, že žádostí o vydání zaměstnanecké karty usiluje cizinec v zahraničí o vydání pobytového titulu (srov. podobně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, nebo ze dne 16. 5. 2019, č.j. 9 Azs 74/2019-31).
30. Žalovaná nepřisvědčila tvrzení, že je zcela nepřípustné a důkazně nepodložené a výsledkem libovůle správního orgánu I. stupně uzavřít, že účastník řízení měl v úmyslu přicestovat za účelem zaměstnání, nikoliv studia. V odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán I. stupně nic takového netvrdí, toliko uzavírá, že účastník řízení na území nenaplnil zamýšlený účel vysokoškolského studia. Námitky účastníka řízení ohledně obcházení zákona považovala žalovaná za irelevantní, neboť se netýkají daného řízení. Žádost byla zamítnuta z důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, nikoliv z důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. a) či h) téhož zákona. Text citovaný účastníkem řízení v prvním odstavci části III podaného odvolání se v napadeném rozhodnutí nevyskytuje.
31. Námitku účastníka, že není žádným ohrožením bezpečnosti či snad veřejného pořádku ČR, a tedy nelze dovodit, že jeho pobyt není v zájmu ČR, neshledala žalovaná důvodnou. Důvodné nebezpečí ohrožení bezpečnosti státu nebo narušení veřejného pořádku představuje důvod pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 56 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) citovaného zákona je formulováno obecně a neobsahuje žádný přívlastek, z něhož by vyplývalo omezení zájmu ČR na její zájem v oblasti bezpečnosti státu nebo veřejného pořádku.
32. Tvrzení o neprovedeném výsledku účastníka řízení neshledala žalovaná relevantní. Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že správní orgán I. stupně výslech účastníka provedl, konkrétní zjištění z provedeného výsledku pak promítl do napadeného rozhodnutí. Tato námitka se zřejmě týká jiného účastníka v jiném řízení.
33. Žalovaná nepřisvědčila námitce, že není možné s odkazem na nařízení vlády č. 220/2019 Sb. dovozovat, že jeho pobyt na území není v zájmu ČR, a aplikovat na tomto základě § 56 odst.

1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Argumentace uvedeným nařízením vlády je pro závěr o naplnění důvodu aplikace § 56 odst. 1 písm. j) citovaného zákona, tedy pro posouzení zájmu ČR, relevantní. Pokud nemá ČR zájem na přijímání cizinců z Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce, tím spíše tento nezájem trvá i v případě, že je o vydání zaměstnanecké karty žádáno cizincem, který byl na území ČR přijat za účelem studia, a tento účel nenaplnil. Tímto způsobem by totiž bylo možné snadno obcházet omezení stanovená výše uvedeným nařízením vlády a popírat suverénní právo ČR určit si, které cizince a za jakých podmínek na území ČR přijme. Pobytové oprávnění za účelem studia totiž není vydáváno cizinci proto, aby na území ČR teprve zvažoval, zda bude skutečně studovat či se zabývat jinou činností, ale proto, aby studiem vzdělání v příslušném oboru získal.

34. Na základě žádosti účastníka podané na zastupitelském úřadu v Hanoji mu bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za konkrétním účelem, tj. za účelem studia. V případě žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia nebylo konstatováno, že jeho pobyt na území není v zájmu ČR. Jsou-li však stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat úmysl státu omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků, v daném případě z Vietnamské socialistické republiky, a akceptovat postup účastníka řízení, a zjevně i dalších osob, které jednaly stejně a krátce po příjezdu na území podaly žádost o změnu účelu pobytu. Je zřejmé, že účastník řízení nenaplnil cíl zvýšit studiem svou kvalifikaci a tu následně uplatnit, ať již v zemi původu nebo v ČR. Pobyt účastníka řízení nebyl „nežádoucí“ od počátku, stal se jím až poté, kdy projevila svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde právě nežádoucí nekvalifikovanou práci. Úmysl neplnit nadále povolený účel pobytu vyplývá právě z podané žádosti o zaměstnaneckou kartu a z podané žádosti o vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců.
35. K námitce nepřipustné diferenciaci mezi jednotlivými druhy pobytu žalovaná uvedla, že rozdíly mezi pobytů za různými účely jsou obsaženy v právní úpravě. Dlouhodobý pobyt za účelem studia je pobytovým titulem, na jehož udělení má cizinec při splnění stanovených podmínek nárok, zatímco v případě zaměstnanecké karty se jedná o nenárokový titul, a důvody pro zamítnutí žádosti o vydání jsou proto širší. Diferenciaci mezi jednotlivými druhy povolení k pobytu vyplývá jak ze zákona, tak především z účelu pobytu na území. Pokud byly nařízením vlády č. 220/2019 Sb. v souladu se zmocněním stanoveny maximální počty žádostí o pobytová oprávnění za účelem podnikání, zaměstnání a investování, pak byl tento postup zvolen v souladu se zákonem. V případě rozhodování o žádosti jsou zvažovány všechny okolnosti. Odůvodněné změny účelu pobytu jsou běžně povolovány. Účastník řízení náhlou změnu účelu pobytu ničím specifickým neodůvodnil. Pobyt za účelem studia je povolován na určité časové období, a pokud cizinec ve studiu nadále nepokračuje, předpokládá se jeho návrat do země původu.
36. K důvodu zamítnutí žádosti žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 12. 2023, č. j. 17 A 28/2023-42, který se v něm zabýval obdobnou situací jiného žadatele státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky. V odůvodnění rozsudku soud mimo jiné uvádí: *„Žalobce tedy není postupem žalovaného sankcionován za výkon svých práv a oprávněných zájmů. Opomíjí žalovaným deklarovanou skutečnost, že jsou stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro Vietnam, které mají omezit dosavadní příliv nekvalifikovaných pracovníků. Pokud by tedy žalobce pokračoval ve studiu a naplňoval tak účel, pro který mu byl pobyt povolen, pak by jeho pobyt na území ČR byl žádoucí. Opačná situace však nastala ve chvíli,*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

kdy žalobce nemá v úmyslu pokračovat a má zájem o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici. Pokud tedy žalobce uvádí, že z provedeného dokazování nevyplývá nic, z čeho by bylo možno dovodit naplnění skutkové podstaty ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí je proto zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, pak této námitce nelze přisvědčit.“ Žalovaná též odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 12. 2023, č. j. 17 A 28/2023-42, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 3. 2024, č. j. 60 A 12/2023-40, kterými byl v totožném případě postup správních orgánů aprobován. K otázce zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty z důvodu, že pobyt cizince na území není v zájmu ČR, se vyjádřil Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, ve svém rozsudku ze dne 4. 3. 2024, č. j. 60 A 12/2023-40: „Soud má naopak za to, že správní orgány pojem pobyt cizince na území není v zájmu České republiky užitý v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nevyložily nepřipustně široce, ale ve smyslu deklarovaného zahraničně politického (bezpečnostního i ekonomického) zájmu, aby na území ČR přicházel a na základě zaměstnanecké karty pobýval a pracoval pouze omezený počet cizinců z Vietnamu, výhradně za účelem zaměstnání na vysoce kvalifikovaných pozicích stanovených konkrétními vládními programy. Namítá-li žalobkyně, že postup správních orgánů spočívající v nevydávání zaměstnaneckých karet občanům Vietnamu pobývajícím na území ČR za jiným účelem představuje zjevný rozpor s ústavním pořádkem ČR a překročení zákonných mantinelů výkonu veřejné moci a má diskriminační charakter, soud ve shodě s žalovanou odkazuje na závěry rozsudku NSS ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34. V označeném rozsudku NSS dovodil, že není diskriminační, nastaví-li stát kvóty pro občany určitého státu oproti jiným, stejně tak není diskriminačním, upravuje-li odlišně právo žádat o určitý typ pobytového oprávnění osobám disponujícím určitou kvalifikací. Tyto závěry jsou použitelné nejen při přímé aplikaci vládního nařízení č. 220/2019 Sb., ve znění nařízení č. 321/2022 Sb., na žádosti o zaměstnanecké karty podávané prostřednictvím zastupitelských úřadů, ale lze je uplatnit i při nevydání zaměstnanecké karty z důvodu dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, pokud byl nezájem ČR na pobytu žalobkyně na území odvozen právě na základě zahraničně politické vůle státu regulovat příliv a pobyt občanů Vietnamu mj. za účelem zaměstnání shora popsáním způsobem.“ Žalovaná doplnila, že Krajský soud v Ústí nad Labem se zabýval situací žadatelky státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky, která na zastupitelském úřadu v Hanoji podala žádost o vydání modré karty a po příjezdu na území ČR požádala o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici, na kterou by jí zaměstnanecká karta na uvedeném zastupitelském úřadu nebyla vydána. Není tak pravdou, že by se správní orgán I. stupně paušálně zaměřoval toliko na občany Vietnamu, jimž byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem studia.

37. V kontextu důvodu zamítnutí žádosti účastník doplnil, že pokud na území pobývá v rámci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, má z tohoto titulu volný přístup na trh práce dle § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Z dikce § 98 písm. j) tohoto zákona vyplývá, že povolení k zaměstnání se nevyžaduje u cizince, který se na území ČR soustavně připravuje na budoucí povolání. Soustavnou přípravou na budoucí povolání ve smyslu § 5 písm. d) citovaného zákona se rozumí pouze doba prezenčního studia na střední škole, konzervatoři, vyšší odborné škole a jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky a na vysoké škole v akreditovaných studijních programech. Z uvedeného je zřejmé, že účastník volným přístupem na trh práce disponoval (tato skutečnost byla vyznačena i v průkazu o povolení k pobytu). Podle podané žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia jazykové školy L. S. s.r.o. bylo v Rejstříku škol a školských zařízení ověřeno,

že tato jazyková škola není v tomto rejstříku zapsána, tudíž nemá právo státní jazykové školy. Z toho vyplývá, že volným přístupem na trh práce ve smyslu § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti po skončení doby platnosti dlouhodobého pobytu za účelem studia účastník řízení již nedisponuje. Žalovaná upozornila, že ne každý pobyt povolený za účelem studia s sebou nese i volný přístup na trh práce. V této souvislosti odkázala na rozsudek ze dne 23. 9. 2019, č. j. 7 Azs 443/2018-40, kde Nejvyšší správní soud uvedl: „*Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti, jehož smyslem je umožnit cizincům, kteří se na území České republiky primárně věnují soustavné přípravě na budoucí povolání, aby si zde mohli v průběhu doby řádného denního či prezenčního studia legálně přivydělávat. Podle § 5 písm. d) téhož zákona se za soustavou přípravu na budoucí povolání považuje mimo jiné doba prezenčního studia na vysoké škole. V rámci citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti je zákonodárcem učiněn výslovný odkaz na zákon o vysokých školách. Tento zákon pak rozlišuje mezi studiem v akreditovaných studijních programech (bakalářské, magisterské a doktorské) a programem celoživotního vzdělávání (§ 2 odst. 1). Formu studia, tj. zda jde o studium prezenční, distanční nebo o jejich kombinaci, pak citovaný zákon upravuje pouze ve vztahu ke studiu v akreditovaných studijních programech (§ 44 odst. 4).*“

38. Nedůvodnou shledala žalovaná námitku nepřipustné diskriminace na základě národnostního původu. Každé řízení je založeno na konkrétních individualizovaných skutečnostech směřujících k vydání rozhodnutí. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34, v němž soud v bodě 14 připomněl závěry ustálené judikatury, dle kterých v případě řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu dle § 42g zákona o pobytu cizinců nejde o rozhodování o právním nároku cizince, a dále se v bodě 17 vyjádřil k namítané diskriminaci občanů Vietnamu, kdy zdůraznil, že odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné a vyplývá ze smluvních a jiných vztahů domovských států cizinců s ČR, resp. Evropskou unií. Nejvyšší správní soud se k této otázce vyjádřil jak z hlediska Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU, tak z hlediska Listiny základních práv a svobod.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

39. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, neboť strany neprojevily svůj nesouhlas s tímto postupem po výzvě podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
40. Žalobce předně namítal, že správní orgán I. stupně nerespektoval závazný právní názor, když nehodnotil provedené důkazy.
41. Podle § 68 odst. 3 věta první správního řádu: „*V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*“

42. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, a v případě rozhodování o relativně neurčité sankci jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“
43. Soud tuto námitku důvodnou neshledal. Správní orgán I. stupně popsal, co vyšlo najevo z provedeného dokazování, zjištěný skutkový stav není sporný, podstatné bylo právní posouzení zjištěného skutkového stavu, které správní orgány provedly velmi podrobně. Pokud žalobce namítal, že skutečnosti zjištěné z výsledku účastníka a z dotazu na průběh studia měly správní orgány poměřit s jinými důkazy, soud konstatuje, že takto správní orgány postupovaly, když vyšly i z dostupných evidencí, žádné pochybnosti o skutkovém stavu nevznikly, správní orgány ani žádné důkazy či návrhy neopomenuly. Odůvodnění správních orgánů naplnilo požadavky § 68 správního řádu.
44. Žalobce rozporoval pouze údajný skutkový závěr správního orgánu I. stupně, že „z uvedených skutečností tak vyplývá, že lze velmi důvodně pochybovat o tom, že účelem a cílem pobytu účastnice řízení bylo studium“, tato námitka byla vznesena již v odvolání, žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že takový závěr prvostupňový správní orgán nepřijal, tato citace se v prvostupňovém rozhodnutí nenachází. Žalobní námitka pak bez jakéhokoli dalšího rozvedení kopíruje námitku odvolací a nijak na závěry žalované nereaguje. Soud má za to, že tato citace se pravděpodobně nachází v jiném rozhodnutí, kde zastupoval týž zástupce, námitku neshledal důvodnou.
45. Pokud pak v žalobě žalobce tvrdí, že účel studia plnil a plní ho i nadále, k tomu soud uvádí, že z obsahu spisu jednoznačně vyplývají jiné skutkové závěry, žalobce nepředkládá nic, co by je zpochybňovalo. Pokud by žalobce nadále studoval akreditovaný studijní program, pak by neměl důvod žádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní, jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia již skončilo, zároveň ani nepředložil potvrzení o studiu pro další období.
46. Žalobce sporoval, jak žalovaný skutkový stav posoudil po stránce právní.
47. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „Pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).“
48. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: „Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“
49. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „Zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva podle odstavce 7 nebo 8. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden

v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.“

50. Žalobce primárně namítal nesprávný výklad pojmu „zájem České republiky“ a rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelné. Soud neshledal tuto námitku důvodnou.
51. Obecně platí, že při výkladu neurčitých právních pojmů je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž je tento neurčitý právní pojen užíván (srov. obdobně závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, Sb. NSS 2420/2011).
52. K ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců lze konstatovat, že do zákona o pobytu cizinců bylo včleněno zákonem č. 428/2005 Sb. V původním znění znělo tak, že pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu ČR nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Důvodová zpráva k této změně uvádí: *„Na udělení víza není podle § 51 odst. 2 právní nárok. V návaznosti na zavedení povinnosti cizince před vyznačením víza předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, je výčet důvodů neudělení víza doplněn v písmenu i) o případy, kdy cizinec zmíněný doklad nepředloží. Doplněním písmene j) se rozšiřuje výčet obligatorních důvodů pro neudělení víza cizincům, jejichž pobyt na území není v zájmu České republiky. Zákonem č. 427/2010 Sb. bylo z tohoto ustanovení vypuštěno slovo „zahraničněpolitickém“. Důvodová zpráva k této změně uvádí: „Ustanovení řeší důvody neudělení víza. Stávající právní úprava umožňuje vízum neudělit mimo jiné z důvodu zahraničně politického zájmu České republiky. Cílem návrhu je výslovně zakotvit možnost neudělení dlouhodobého víza nejen z hlediska zahraničně politického, ale i v dalších situacích, které nejsou v souladu se zájmy České republiky.“*
53. Žalovaná vyložila, z jakých důvodů pobyt cizince není v zájmu v ČR, při hodnocení zájmů ČR vyšla nejen ze znění zákona, ale i z důvodové zprávy a prováděcích předpisů. Soud má odůvodnění správních orgánů za pečlivé a vyčerpávající. Žalovaná správně uzavřela, že ČR má zájem na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamské socialistické republiky pouze ve specifických profesích a omezeném počtu, v zájmu ČR naopak není, aby na její území přicházeli občané Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce a mimo vládní programy. Zájem ČR na pracovní migraci z Vietnamské socialistické republiky je omezen toliko na kvalifikované zaměstnance v programech k tomu určených tak, aby se minimalizovala bezpečnostní rizika plynoucí z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly.
54. Žalovaná shrnula podstatné okolnosti případu, kdy žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 13. 10. 2022 do 15. 9. 2023 v magisterském studijním programu „Economics and Management“ na ČZU. Žalobce tuto žádost podal na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Na území ČR přicestoval dne 19. 9. 2022. Jeho studium bylo aktivní od 29. 9. 2022 do 24. 9. 2023. O cca půl roku později, dne 2. 3. 2023, podal žádost o vydání zaměstnanecké karty. Žalobce nepožádal o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu za účelem studia ve smyslu § 42d zákona o pobytu cizinců a v zamýšleném studiu nepokračuje. Žalobce podal žádost o vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, konkrétně studium jazykové školy L. S. s.r.o. Žalobce v podané žalobě tyto skutečnosti nezpochybňuje (vyjma obecného tvrzení, že ve studiu pokračuje), neuvádí žádné vysvětlení, proč v zamýšleném akreditovaném studijním

programu setrval pouze jeden rok, když zároveň při studiu mohl pracovat, a proč žádá o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani u nich pracovat nemůže. Toto jednání nekoresponduje s jeho vyjádřením při výslechu, že chce nyní studovat ekonomiku, plánuje ekonomiku dokončit, chce zároveň pracovat i studovat. Když při výslechu správní orgán žalobce upozornil, že při studiu může i pracovat, z jakého důvodu tedy požaduje změnit účel pobytu, uvedl, že protože už je zde zvyklý, když bude pracovat, bude mít příjem, aby rodina nemusela posílat peníze z Vietnamu, současně pracovat i studovat zvládne. Práci si sehnal před třemi měsíci (zhruba polovina března 2023 – pozn. soudu), o jiné práci neuvažoval.

55. Soud nemá za to, že by výklad pojmu zájem ČR, jak jej provedla žalovaná, byl v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Jiným výkladem by došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky.
56. Na tom nic nemění ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, neboť skutečnost, že je usnesení vlády interním rozhodnutím nebrání závěru o tom, že pobyt žalobce na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR. Soud neshledal ani rozpor s úmyslem zákonodárce, neboť důvodová zpráva k zákonu č. 283/1991 Sb. stanoví, že: „Cílem návrhu je výslovně zakotvit možnost neudělení dlouhodobého víza nejen z hlediska zahraničně politického, ale i v dalších situacích, které nejsou v souladu se zájmy České republiky“. Úmyslem zákonodárce tedy bylo zakotvit možnost neudělit dlouhodobé vízum, či v daném případě povolení k pobytu, a to z důvodů také jiných než zahraničně politických.
57. Obdobný výklad citovaných ustanovení provedl i Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 4. 3. 2024, č. j. 60 A 12/2023-40, v situaci, kdy cizinka z Vietnamu pobývala na území ČR na základě modré karty, která jí byla vydána za účelem výkonu zaměstnání vyžadující vysokou kvalifikaci s platností od 18. 10. 2022 do 17. 10. 2024, následně požádala o vydání zaměstnanecké karty z důvodu dle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to na pracovní pozici u pracovního místa, které je součástí centrální evidence volných pracovních míst k obsazení držiteli zaměstnanecké karty. Chtěla být dle předložené pracovní smlouvy zaměstnána jako prodavačka potravinářského zboží. Její žádost byla podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítnuta, neboť pobyt žalobkyně na území není v zájmu ČR. Jde tedy o obdobnou situaci. Krajský soud v Ústí nad Labem konstatoval, že vláda dala najevo, že má zájem na tom, aby z Vietnamské socialistické republiky přicházeli na území ČR pouze cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci. Zájem ČR na příchodu zaměstnanců z Vietnamu se tak omezuje na specifické profese a omezený počet vydaných zaměstnaneckých karet tak, aby se minimalizovala bezpečnostní rizika plynoucí z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly. V nastavení kvót jsou v některých případech zohledněna i bezpečnostní rizika spojená s migrací z daného regionu s tím, že ve státech, kde existuje zvýšené bezpečnostní riziko (např. Vietnam) je podávání žádostí mimo uvedené vládní programy zcela znemožněno. Tyto závěry odpovídají pravomoci ČR jako členského státu regulovat přijímání příslušníků třetích zemí, včetně objemu vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání, jak plyne z bodů 5 a 6 a čl. 8 směrnice 2011/98/EU (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, Sb. NSS 3601/2017). Pokud dala vláda ČR na základě zákonného zmocnění dle § 181b zákona o pobytu cizinců jasně najevo, že má zájem na přijímání cizinců z Vietnamu pouze na místa kvalifikovaných zaměstnanců prostřednictvím

vyhlášených programů, a to v omezeném počtu, a contrario lze dovodit, že nemá žádný zahraničně politický zájem na tom, aby z uvedeného státu přicházeli a na základě zaměstnanecké karty zde dlouhodobě pobývali ti, kteří takové podmínky nesplňují a na území ČR by pobývali za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce.

58. Konečně obdobně vyložil citovaná ustanovení i zdejší soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2024, č. j. 19 A 2/2024-35, a v rozsudku ze dne 5. 6. 2024, č. j. 19 A 6/2024-40, lze odkázat i na rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 12. 2023, č. j. 17 A 28/2023-42, a ze dne 13. 5. 2024, č. j. 33 A 8/2024-50.
59. Přestože tedy žalobce formálně svou žádost podal v souladu se zněním příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, správní orgány mohly dospět k závěru, že vydání zaměstnanecké karty žalobci není v zájmu ČR. Správní orgány také neshledaly, že by žalobce k podání této žádosti nebyl oprávněn, uzavřely však, že jeho pobyt na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR, tudíž jeho žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítly. Soud v této situaci neshledal, že by žalobce byl sankcionován za výkon svých práv a oprávněných zájmů. Žalobce opomíjí žalovanou deklarovanou skutečnost, že jsou stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro Vietnam, které mají omezit dosavadní příliv nekvalifikovaných pracovníků. Pokud by tedy žalobce pokračoval ve studiu a naplňoval tak účel, pro který mu byl pobyt povolen, pak by jeho pobyt na území ČR byl žádoucí. Opačná situace však nastala ve chvíli, kdy žalobce má zájem o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici. Z obdobných důvodů pak není důvodná námitka, že se žalovaná měla zabývat tím, zda žalobce splňuje podmínky pro vydání zaměstnanecké karty a zda doložil náležitosti ve smyslu § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Soud k této otázce dále uvádí, že oprávnění k úpravě podmínek vstupu na území a přístupu na tuzemský pracovní trh vyplývá ze svrchovanosti ČR, případě řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty přitom nejde o rozhodování o právním nároku cizince (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47, č. 4328/2022 Sb.).
60. Žalobce dále namítal, že dle důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců, kterou byly zavedeny migrační kvóty, bylo úmyslem zákonodárce kvóty zavést pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území ČR. Soud k tomu zdůrazňuje, že úmyslem zákonodárce bylo omezit vstup mimo jiné z Vietnamské socialistické republiky na základě zaměstnanecké karty. Obchází-li cizinci toto omezení, je zamítnutí žádosti stále v souladu s hlavním úmyslem zákonodárce, kterým bylo omezení vstupu osob z určitých území. Opačný výklad by vedl k umožnění obcházení zákona, čímž by se omezení počtu podaných žádostí o vydání zaměstnanecké karty na daném zastupitelském úřadě stalo pouze omezením formálním. Takový výklad by rozhodně nebyl blíže úmyslu zákonodárce, než je výklad správních orgánů v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí.
61. Soud nesouhlasí ani s námitkou žalobce, že je v hrubém rozporu s § 53 odst. 3 správního řádu dojít v rámci řízení o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty, že se žalobce dopustil obcházení zákona v případě prvotní žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia. Správní orgány nezpochybňovaly, že bylo žalobci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Z tohoto důvodu nedošlo k zastavení řízení o žádosti žalobce, ale k jejímu meritornímu posouzení. Správní orgány nezpochybnily závěry předchozího rozhodnutí o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, shledaly totiž, že vydání zaměstnanecké karty žalobci není v zájmu ČR. Na této skutečnosti nic nemění ani to, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce za účelem studia nebyla zrušena z důvodu, že tento neplnil na území účel, pro který mu povolení k pobytu bylo uděleno. Nelze

pak přehlédnout, že žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem studia nepožádal.

62. Žalobce dále namítal, že neví, co žalovaná myslí pod pojmem „*nenaplnění deklarovaného účelu pobytu*“, neboť zákon o pobytu cizinců takový pojem nezná a nedefinuje. Soud neshledal ani tuto námitku důvodnou. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány shledaly, že žalobce nepostupoval tak, jak to předestřel v řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia, tj. že by dostudoval v magisterském studijním programu „*Economics and Management*“ na ČZU, jeho studium bylo aktivní od 29. 9. 2022 do 24. 9. 2023, dne 2. 3. 2023 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, naopak nepožádal o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu za účelem studia, dne 7. 9. 2023 pak požádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní. Tyto okolnosti mohla žalovaná zvažovat ve vztahu k posouzení, zda pobyt žalobce je či není v zájmu ČR bez toho, aby pojem „*nenaplnění deklarovaného účelu pobytu*“ byl výslovně definován zákonem.
63. Žalobce dále poukazoval na případy z aktuální správní praxe, kdy kvóty uplatňovány nejsou, a to v případech žádostí o vydání zaměstnanecké karty občanů Vietnamu podaných na zastupitelských úřadech ČR podaných v zemích schengenského prostoru, tak i ve třetích zemích.
64. Podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců: „*Vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o c) zaměstnaneckou kartu.*“ Z uvedeného ustanovení je tedy zřejmé, že maximální počty žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku se vztahují ke konkrétnímu zastupitelskému úřadu, nikoli na osoby určité státní příslušnosti. Soud si tedy nevyžádal spisy v žalobcem navrhovaných případech, neboť skutečnost, že státní příslušníci Vietnamu, kteří o vydání zaměstnanecké karty požádali na zastupitelském úřadu, kde tomu zákon o pobytu cizinců a nařízení vlády nebrání, nemá vliv na případ žalobce. Podle § 2 odst. 2 nařízení 220/2019 Sb.: „*V případě zastupitelského úřadu neuvedeného v příloze č. 2 k tomuto nařízení lze žádosti o zaměstnaneckou kartu podávat bez omezení.*“ Zastupitelské úřady ČR v Drážďanech ani Tokiu přitom na tomto seznamu v příloze č. 2 uvedeny nejsou. Zákon ani příslušné nařízení přitom nebrání tomu, aby státní příslušníci Vietnamu, kteří splňují podmínky pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na jiném zastupitelském úřadě, tuto žádost podali, a aby byla jejich žádost řádně posouzena včetně otázky, zda existují důvody bránící vydání zaměstnanecké karty. Neshledaly-li správní orgány v případech, na které žalobce poukazuje, že vydání zaměstnanecké karty není v zájmu ČR, případně že nedochází k nedovolenému obcházení zákona, nebyl splněn důvod pro zamítnutí těchto žádostí.
65. Zástupce žalobce namítal, že je mu z vlastní praxe známo, že obdobným žádostem jako je žádost žalobce bylo zhruba do konce dubna roku 2023 vyhověováno a až poté správní orgány začaly aplikovat § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
66. Soud neshledal, že by předchozí vyhovění obdobným žádostem zavazovalo správní orgány k tomu, aby v případě žalobce vydal zaměstnaneckou kartu. V první řadě z ničeho nevyplývá, že i v těchto jiných případech mohly správní orgány dospět k závěru, že pobyt účastníka řízení není v zájmu ČR. Za druhé soud nevyklučuje, že si správní orgány uvědomily, že se jedná o obcházení zákona a stanovených kvót až v okamžiku, když k tomuto postupu docházelo opakovaně a bylo zřejmé, že státní příslušníci Vietnamu volí opakovaně cestu k zaměstnanecké kartě přes povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, který se stává

mezistupněm k získání zaměstnanecké karty. Obecně lze uvést, že zásada legitimního očekávání je zakotvena v § 2 odst. 4 správního řádu, podle které správní orgán dbá, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2022, č. j. 1 Afs 306/2021-35, správní praxe, kterou by mohlo být založeno legitimní očekávání, není absolutně nepřekonatelná, nýbrž ji lze měnit. Odchýlit se od určité správní praxe, jež se případně vytvořila, totiž správní orgán může, avšak zásadně pouze pro futuro, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005-86). Legitimní očekávání účastníka řízení tak není bezbřehé a správní orgán svou praxi může změnit. Správní orgány tak mohly následně upravit svou praxi s ohledem na zohlednění veškerých skutečností, které vyšly najevo.

67. Pokud žalobce namítal, že poukaz správního orgánu na výši mzdy za nekvalifikovanou práci, je nezákonnou libovůlí, soud tuto námitku neshledal důvodnou, neboť tuto argumentaci ve správních rozhodnutích nedohledal. Obecně lze však říci, že případně i tento aspekt by bylo možno hodnotit při posuzování zájmů ČR.
68. K argumentaci žalobce, že nemůže být nucen k naplnění účelu pobytu studium, tomuto soud přisvědčuje. Žalobce nemusí na území ČR dále studovat v akreditovaném studijním programu, jak původně zamýšlel, ale ČR ho za popsanych okolností nemusí pustit na trh práce. Nesprávná je i argumentace v replice, že žalobce je i v současné době oprávněn využívat volného přístupu na trh práce, proto je nelogické mu nevydat zaměstnaneckou kartu. Žalobce již v akreditovaném studijním programu nestuduje, jak podrobně vyložila žalovaná, proto nemá ani přístup na trh práce.
69. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost v otázce dopadu negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány se dle žalobce omezily na obecná konstatování a neaplikovaly § 174a zákona o pobytu cizinců, nijak neověřovaly skutečné a reálné zázemí žalobce. Soud neshledal pochybení ani v posouzení této otázky. K tomu, aby správní orgány mohly provést reálnou úvahu o přiměřenosti dopadů jeho rozhodnutí, je nutná aktivita samotného cizince, který by měl rozkrýt všechny významné aspekty svého pobytu na území ČR a z toho plynoucí pevnost a trvalost vazeb, které si zde vytvořil. V rozsudku ze dne 24. 3. 2021 č. j. 10 Azs 226/2020-52, k tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že *„(z) konstantní judikatury správních soudů ovšem plyne, že v případě řízení o žádosti je především na žadateli (tj. v projednávané věci stěžovateli), aby vyvinul dostatečnou aktivitu pro kladné vyřízení žádosti. Naopak se v takovém řízení neuplatní zásada vyšetřovací, podle níž by bylo na správním orgánu, aby zjišťoval skutečný stav věci. Uvedené závěry plně dopadají také na oblast pobytu cizinců. S ohledem na zásadu koncentrace řízení je tedy nutné relevantní skutečnosti a důkazy tvrdit a označit (předložit) již v řízení před správním orgánem I. stupně ...“*. Žalobce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně žádné okolnosti nasvědčující nepřiměřenosti zásahu neuvedl, prvostupňový orgán tak neměl prakticky co posuzovat. Zohlednil skutečnosti, které vyplývaly z obsahu spisu, přičemž přihlédl k neexistenci rodinných vazeb žalobce na území ČR (vyjma bratrance a sestřence) a délku jeho pobytu na území. Žalobce žádné konkrétní okolnosti nasvědčující nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života neuvedl ani v podaném odvolání. Za těchto okolností soud nemohl shledat posouzení přiměřenosti zásahu nedostatečným. Konečně žalobce ani v samotné žalobě neuvádí, jaký zásah napadené rozhodnutí do soukromého a rodinného

života představuje, a neuvádí, proč by měl být tento zásah nepřiměřený. Žalobní námitka je zcela obecná, správnost závěru správních orgánů není způsobilá zpochybnit.

70. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

71. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. července 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.